

plativ dne 27. září 1933 druhou i třetí vyrovnací splátku. Tím shladil následky nesplnění vyrovnání, ocitl se však napotom v prodlení s placením čtvrté splátky k 27. říjnu 1933. Byv však Dr. G-em upomenut dopisem z 3. listopadu 1933 o zaplacení do 9 dnů, zaplatil ve lhůtě dne 6. a 7. listopadu 1933 i čtvrtou splátku, poněvadž ho upomínka došla 4. listopadu 1933. Nevadí, že upomínky byly učiněny bez předurčení pro zahájený spor, poněvadž vycházely z mylného právního názoru, že pohledávka obživla hned po uplynutí lhůty poskytnuté firmou J. Jest proto exekuce k vydobytí obživlé pohledávky s přisouzenými 6%ními úroky nepřípustná, i když se za základ vezme přisouzená pohledávka 11.447 Kč 25 h, poněvadž 46% kvota činí 5.165 Kč 74 h a žalobce zaplatil závčas v dodatečných lhůtách celkem 5.380 Kč 69 h.

Co do útrat směnečných sporů a $\frac{1}{3}$ provise jest však exekuce přípustná, an exekuční titul nabytý za vyrovnacího řízení nepozbývá splněním vyrovnání účinnosti pokud se týká nároků nezasažených vyrovnáním. To platí i o útratách exekuce.

Čís. 13734.

Proti usnesení rekursního soudu, jímž byl zatímní správce podle § 114, třetí odstavec, ex. ř. propuštěn, není rekurs přípustný.

(Rozh. ze dne 6. září 1934, R II 281/34.)

Exekuční soudce nevyhověl návrhu odpůrce ohrožené strany, by zatímní správce Otto K. byl ve smyslu § 114 třetí odstavec ex. ř. propuštěn. Na rekurs odpůrcův změnil rekursní soud usnesení soudce exekučního v ten způsob, že se zatímní správce Otto K. propouští. Proti tomuto usnesení rekursního soudu čelil dovolací rekurs strany ohrožené, jež Nejvyšší soud odmítl.

Důvody:

Podle § 132 čís. 5 ex. ř. není připuštěn rekurs proti usnesením, kterými se ve smyslu § 114 třetí odstavec ex. ř. nový správce jmenuje a tudíž dosavadní správce propouští. Nezáleží na tom, že dosavadního správce propustil soud rekursní a nikoli soud první, poněvadž zákon nerozlišuje, která stolice tak učinila, a rozhodnutí soudu rekursního nastupuje jen na místo usnesení soudu prvního.

Čís. 13735.

Úprava pachtovného při zemědělských pachttech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Není nezákonností (§ 46 odst. (2) zák. ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.), povoleno-li snížení pachtovného, ač bylo umluveno pachtovné vypočtené na základě určitého množství obilí a vedle toho minimální pachtovné v penězích.

(Rozh. ze dne 6. září 1934, R II 312/34.)